

Щомъ настъпи лѣтниятъ разпустъ, щомъ престана да ходи на училище, Донка тръгна да пасе тѣхната коза. Тѣ имаха хубава, червеникава коза съ извити рогове. Бѣше много млѣчна. Даваше по две кила млѣко на день. Съ това млѣко се блажеше цѣлото семейство.

Всѣка сутринъ Донка ще изкара козата изъ малкото оборче и вързана съ дълго вѣже ще я поведе нагоре покрай рѣката. Козата лакомо хрупа върховетѣ на дребни храсти и бурени. Донка ще седне на нѣкоя полянка, гледа какъ козата сладко хрупка крѣхката шума и мисли си за едно, за друго — за другаркитѣ си, които сега весело играятъ на мегдина предъ тѣхната кѣща, за майка си, която отиде да жѣне у една съседка, за добрата имъ учителка, която следъ като имъ раздаде свидетел-

ствата отиде въ града. Другъ пѣтъ взема да си подпѣва нѣкоя отъ любимитѣ школки пѣсни. А нѣкога си е донесла книжка и дорде козата пасе, тя отвори книжката и си чете. Така леко и неусѣтно минава времето. Наближава обѣдъ. Козата се е напасла. Донка я повежда съ вѣженцето, откарва я дома и я затваря въ оборчето, да си полежи тамъ, дорде преминатъ горешинитѣ.

Следъ пладне, като се позахлади, пакъ я извежда и отива да я пасе по нѣкои слогове. Козата все тѣй сладко хрупка, а Донка се унася да слуша хубавитѣ пѣсни на жетваркитѣ. Привечеръ тя се прибира съ козата, която се е напасла добре. Вимето ѝ е напръщяло. И като се върне майка ѝ отъ жѣтва, ще я издои и ще напълни цѣло котле.

Толкова ще издои сутринъ.